

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 3913/13
28.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Маријане Тафра Мирков, чланова већа, са судским саветником Тијом Бошковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., ..., А.Б. из ..., ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. из ..., ..., Д.Д. из ..., ..., Ђ.Ђ. из ..., ..., Е.Е. из ..., ..., које све заступа Игор Комљеновић, адвокат из Београда, Светозара Марковића 27а, Ж.Ж. из ..., ..., З.З. из ..., ..., И.И. из ..., ..., Ј.Ј. из ..., ..., К.К. из ..., ..., Л.Л. из ..., ..., и Љ.Љ. из ..., ..., против туженог Министарства грађевинарства и урбанизма Републике Србије, чије је предмете у области оснивања и одржавања катастра непокретности и катастра водова преузео Републички геодетски завод, ради поништаја решења број:952-01-02478/2012-06 од 24.12.2012. године, уз учешће заинтересованих лица " М.М." д.о.о., ..., ..., Н.Н. из ..., ..., Њ.Њ. из ..., ..., и млдб. Њ.О. из ..., ..., чији је законски заступник отац, Њ.Њ, обоје из ..., ..., које све заступа Обрад Поповац, адвокат из Београда, Катанићева 16/4, у предмету уписа у катастар, по одржаној усменој јавној расправи дана 26.10.2016. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Поступак **СЕ ОБУСТАВЉА** у односу на тужилу В.В. из

II Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

IV **ОБАВЕЗУЈУ СЕ** тужиоци А.А. из ..., ..., А.Б. из ..., ..., В.В. из ..., ..., Г.Г. из ..., ..., Д.Д. из ..., ..., Ђ.Ђ. из ..., ..., Е.Е. из ..., ..., Ж.Ж. из ..., ..., З.З. из ..., ..., И.И. из ..., ..., Ј.Ј. из ..., ..., К.К. из ..., ..., Л.Л. из ..., ..., и Љ.Љ. из ..., ..., да заинтересованим лицима " М.М." д.о.о., ..., ..., Н.Н. из ..., ..., Њ.О. солидарно надокнаде трошкове управног спора у укупном износу од 114.750,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца изјављена против решења Службе за катастар непокретности Београд 1, број 952-02-11318/2012 од

21.09.2012. године. Решењем првостепеног органа од 21.09.2012. године, које је донето по захтеву заинтересованог лица „М.М.” д.о.о. из ... дозвољава се у Листу непокретности број ... КО Миријево упис права својине у корист „М.М.” д.о.о., ..., са делом поседа 1/1 на непокретностима – становима, означеним у В-2 листу непокретности, ближе наведеним у диспозитиву тог решења, са дотадашњих власника П.П. из ..., ... и П.Р. из ..., ..., са заједничким уделом; упис права својине у корист С.С. из ..., ... са делом поседа 1/1 на непокретности означеној у В-2 Листу непокретности и то ниском приземљу, стану број Пз, корисне површине 31 м², који је у писан као посебан део зграде број 1 изграђене на кп. бр.... досадашњих власника П.П. и П.Р. из ..., ..., са заједничким уделом; упис права својине у корист Н.Н. из ..., ..., са делом поседа 1/1 на непокретности означеној у В-2 Листу непокретности и то приземљу, стану број 1, корисне површине 67 м², који је уписан као посебан део зграде број 1, изграђене на кп. бр. ... досадашњих власника П.П. из ..., ... и П.Р. из ..., ..., са заједничким уделом. Истим решењем одбијен је захтев Ж.Ж и др. за прекид поступка покренутог по захтеву ГП „М.М.” д.о.о. ... за упис права својине на непокретностима уписаним у листу непокретности ... КО Миријево као неоснован. Наведеним решењем првостепеног органа у ст. 2. до 5. диспозитива тог решења утврђено је да ће се промене из става 1. спровести одмах по коначности решења; да се у Г лист уписује забележба ради чињења видљивим да решење није коначно; да се обавезују лица из става 1. диспозитива да у року од 15 дана до дана достављања тог решења уплате републичку административну таксу у износу и на рачун наведен у диспозитиву тог решења те да доказ о уплати доставе Служби за катастар непокретности Београд 1, као и да у року од 15 дана од дана достављања решења, под претњом принудне наплате уплате накнаду за провођење промене у укупном износу од 7.354,00 динара на рачун Службе за катастар непокретности означен у диспозитиву решења и да доказ о уплати доставе истој служби.

Тужбом поднетом Управном суду 18.03.2013. године, тужиоци, преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе посебно указују да су тужиоци уз појединачне купопродајне уговоре приложили и Уговор о суинвеститорским односима између П.П. и П.Р. са једне стране и Т.Т. са друге стране Ов. бр. 2673/2003 од 15.09.2003. године а да је противна страна приложила Уговор о суфинансирању изградње закључен између П.П. из ..., ... и П.Р. са једне стране и Т.Т. са друге стране Ов. бр. 1176/09 од 11.03.2009. године, којим је у члану 10. уговорено да престаје да важи претходно закључени Уговор од 15.09.2003. године. Такође истичу да због тога што је уговор из 2003. године – на основу кога је Т.Т. продао тужиоцима појединачно станове – како је назначено у купопродајним уговорима, престао да важи то тужиоци нису могли да остваре право на укњижбу права својине на предметним становима, иако су уговори пуноважни и купопродајна цена у потпуности исплаћена, а Т.Т. у спору ради поновног уселења у станове пред Вишим судом у Београду учинио неспорном чињеницу да станови припадају тужиоцима. Сматрају да првостепени орган није смео да дозволи упис права својине у корист заинтересованог лица „М.М.” д.о.о. имајући у виду да су поступајући органи у току поступка разматрали оба наведена уговора. У вези са тим указују да су Радонићи пренели право својине на Т.Т. на свим становима, осим на стану на I спрату и стану у сутерену зграде који представљају накнаду за уступљено земљиште, а да је даље Т.Т. легитимишући се овим уговором, поједине станове продао тужиоцима, на основу чега тужиоци представљају лица која имају правни континуитет у стицању права својине на предметним становима. Сматрају такође да Уговор закључен дана 11.03.2009. године представља само анекс уговора из 2003. године, којим су ближе одређени станови који припадају П.П.и П.Р.. Такође наводе да је Т.Т. тужиоцима раније продао предметне станове са

којих разлога није могао даље да врши промет тих станова на трећа лица, што такође нису могли да чине ни Радонићи имајући у виду да су право својине стекли само на два стана и то на стану број 5 на I спрату површине 55 м² и на стану у сутерену зграде површине 55 м². Како са разлога ближе наведених у тужби налазе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца предлажу да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење и тужиоцима надокнади трошкове насталог спора. Истом тужбом затражили су да суд донесе решење којим ће забранити отуђење и оптерећење свих станова у згради број ... у ул. ... у Београду КО Миријево бр. ... к.п. бр. ..., осим стана број ... на I спрату и стана у сутерену зграде.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица, у свом одговору на тужбу достављеном преко пуномоћника дана 23.09.2016. године оспоравају наводе тужбе у целости. Наводима одговора указују да је оспорено решење правилно и на закону засновано, имајући у виду да су у предметном случају били испуњени сви услови прописани чланом 83. Закона о државном премеру и катастру за признавање траженог права. У том смислу наводе да су предметне непокретности на којима је тражено провођење промене већ биле уписане у катастар непокретности, да су претходни власници такође били уписани у катастар као имаоци права својине и да су подносиоци захтева уз захтев поднели исправе подобне за књижење и упис тражене промене. По оцени заинтересованих лица тужбени захтев, као и предлог за одређивање привремене мере су неосновани из разлога што је управни поступак вођен на основу поднетих исправа које су подобне за књижење и провођење тражене промене и њима је доказан правни континуитет власништва, те да уколико тужиоци оспоравају поузданост постојећих исправа, такви захтеви би могли бити само предмет парничног поступка у коме би се евентуално одлучивало о ваљаности тих исправа, односно уговора. Са напред наведених разлога предлажу да суд тужбу одбије и обавезе тужиоце да заинтересованим лицима солидарно надокнаде трошкове насталог управног спора колико исти буду изнели према одмерењу суда сходно АТ и ТТ у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, одређујући износ на 72.000,00 динара – за састав одговора на тужбу и то износ од 36.000,00 динара увећан за 50% за заступање другог и трећег заинтересованог лица, као и да суд донесе решење којим ће поступајући по предлогу за одређивање привремене мере одбити као неоснован захтев тужилаца за одређивање привремене мере отуђења и оптерећења свих станова у згради бр. 2 у улици ... у ..., КО Мирјево бр. ..., к.п. бр. ... осим стана бр. 5 на првом спрату од 55 м² и стана од 55 м² у сутерену зграде.

У поднеску од 19.10.2016. године, нејасне и непрецизне садржине, пуномоћник тужиље В.В. је навео да делимично повлачи тужбу у односу на наведену тужиљу и то у односу на стан број ... у улици ..., ..., јер је закључено вансудско поравнање.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд дана 26.10.2016. године, одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваних тужилаца И.И., Ј.Ј., К.К., Л.Л. и Љ.Љ. и правног следбеника туженог органа, сагласно одредби члана 38. Закона о управним споровима.

Пуномоћник тужилаца је на усменој расправи најпре прецизирао изјаву из поднеска од 19.10.2016. године изјављујући да иста представља изјаву тужиље В.В. којом повлачи тужбу и предлаже да се у односу на њу поступак обустави, након чега је суд на

основу одредбе члана 32. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде.

Пуномоћник тужилаца је у речи на усменој расправи остао у свему при наводима из тужбе и постављеном тужбеном захтеву, као и при свим изјавама и поднесцима датим током управног поступка до доношења оспореног решења. Изјавио је да је након извршеног увида у списе констатовао да у списима које је тужен орган доставио Управном суду недостају уговори о купопродаји стана бр. 6. између тужиоца Ђ.Ђ. и Ђ.Ђ. О. бр. 15332/2007 од 14.09.2007. године и уговор правног претходника Ђ.Ђ. и продавца Т.Т. О бр. 3200/2004 од 12.06.2004. године. Предао је суду на увид оригинал захтева за упис непокретности бр. 952-02-18409/12 од 16.10.2012. године и копију тог захтева као прилог спису, а као доказ да је Ђ.Ђ. ове уговоре предао Служби за катастар непокретности ради уписа, при чему је орган дужан да достави исправе, а по његовом мишљењу суд није могао без увида у целокупне списе да оцени законитост оспореног решења. Указао је да се на предметном стану бр. 6 и поред забележбе вођења управног спора и забележбе да спор није коначан укњижило треће лице о чему као доказ предаје суду препис листа непокретности бр. ... за КО Миријево издат 19.10.2016. године, па је предложио да се као заинтересована лица, позову сва лица из тог листа непокретности. Имајући у виду одредбу члана 41. став 2. Закона о управним споровима да на ништавост управних аката суд пази по службеној дужности, предложио је да суд изврши увид у списе предмета Вишег суда у Београду 5220/13 по тужби овде тужилаца против заинтересованог лица "М.М." д.о.о. која је поднета ради поништаја уговора на коме је другостепени орган засновано своје решење и да након извршеног увида прекине поступак у овој правној ствари до правноснажног окончања тог поступка, које је по његовом мишљењу претходно питање у овој правној ствари. Указао је и на то да је у међувремену правноснажно окончан поступаку у предмету Вишег суда 20040/10 покренут по власничкој тужби ради предаје у државину предметне непокретности у коме је суд као претходно питање утврдио да су тужиоци постали власници на основу пуноважних уговора о купопродаји. Навео је и то да се у конкретној ствари ради о злоупотреби права, јер су тужиоци испунили своју уговорну обавезу, исплатили купопродајну цену и ушли у посед стана након чега је несавесно заинтересовано лице по други пут продало станове, што је омогућио управни орган. Предложио је да суд данашњу расправу одложи ради прибављања доказа на које је суду указао на овој расправи и позивање свих заинтересованих лица, с обзиром на доказе које је предао суду у виду преписа листа непокретности бр. ... КО Миријево од 19.10.2016. године. Других предлога у допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи. Трошкове поступка је тражио према трошковнику за састав тужбе у износу од 18.000,00 динара, увећано за 50% за сваку наредну странку и за приступ на две одржане расправе у износу од по 18.000,00 динара и за одложене расправе.

Суд је одбио предлог пуномоћника тужилаца за одлагање расправе, ради позивања заинтересованих лица уписаних у препис листа непокретности бр. ... КО Миријево од 19.10.2016. године, као и ради увида у списе предмета Вишег суда пред којим тече поступак за поништај уговора, а ради прекида управно - судског поступка до окончања тог поступка пред Вишим судом, јер су по мишљењу суда на расправу у овом управном спору, позвана сва лица на која се односи упис у катастар непокретности из диспозитива првостепеног решења, а евентуално утврђивање ништавости уговора пред Вишим судом у парнично поступку, након доношења оспореног решења, није разлог за прекид поступка у предмету овог суда У 3913/13, јер не представља претходно питање за оцену законитости решења оспореног тужбом у овом управном спору.

Суд је такође одбио предлог тужилаца за прибављање уговора предатих уз захтев од 16.10.2012. године које је поднео Ђ.Ђ. Служби за катастар непокретности, имајући у виду да је наведени захтев уз који су приложени наведени уговори поднет после доношења првостепеног решења.

Пуномоћник заинтересованих лица је у речи на усменој расправи остао у свему код навода из одговора на тужбу. Указао је да пресуда Вишег суда на коју се пуномоћник тужилаца позвао није постојала у време доношења оспореног решења као правоснажна пресуда, те самим тим није ни могла да буде предмет оцене од стране органа управе приликом доношења оспореног решења, које је донето сагласно стању у списима. Навео је и то да је позивање пуномоћника тужилаца на одредбу члана 41. став 2. Закона о управним споровима и с тим у вези указивање на ништавост закључених уговора као исправа на основу којих је спроведен упис у катастру, погрешно, имајући у виду да према одредби овог члана закона суд пази на ништавост управног акта, а не на ништавост уговора као исправе на основу које је упис извршен, при чему савесност купаца или несавесност није ни од каквог утицаја на само поступање управних органа приликом доношења управних аката у овој ствари. Других предлога у допуну доказног поступка није имао. Предложио је да суд тужбу одбије. Трошкове поступка је тражио за састав два необразложена поднеска у износу од по 36.000,00 динара, састав једног образложеног поднеска у износу од 72.000,00 динара, за приступ једној неодржаној расправи у износу од 18.000,00 динара и за заступање на две одржане расправе у износу од по 75.000,00 динара.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступак у овој правној ствари започет захтевом који је Грађевинско привредно друштво "М.М." д.о.о., овде заинтересовано лице, поднело надлежној Служби за катастар непокретности за упис носиоца права својине на становима П1, П2, П3, у приземљу стан број 1, на првом спрату стан 6 и 7, на другом спрату стан број 9 и становима М2, М3 и М4, уз који захтев су приложени и: уговор о суинвеститорским односима и заједничкој градњи П/1 Ов.бр.2673/2003 од 15.09.2003. године; уговор о суфинансирању изградње стамбене зграде у Београду у ул. Заграђе бр. 2 I/2 Ов.бр.1176/09, анекс бр. I Ов.бр.105095/2010; анекс бр. II Ов.бр.61541/2012; уговор Ов.бр.62723/10 од 25.05.2010. године; анекс број I; уговора Ов.бр.105109/2010 од 14.08.2010. године; анекс број II; уговора Ов.бр.62081/2012 од 04.04.2012. године; уговор о размени непокретности Ов.бр. 105517/2012 од 09.06.2012. године; уговор о поклону 4619/2004 од 25.11.2004. године; уговоре о купопродаји непокретности ближе одређене по бројевима као што је наведено у образложењу оспореног решења; решење о одобрењу за изградњу VI број 351-10993/2003 од 08.07.2004. године; решење Секретаријата за послове легализације објекта XXXI-12 бр. 351.21-102696/2010; тужбу Вишем суду у Београду П-20766/10; решење посл. бр. 10 И-33565/10; закључак посл. бр. I 5-И-57329/10. Поступајући по поднетом захтеву и ценећи документацију приложену уз исти првостепени орган је нашао да наведена исправа испуњава услове за упис из чл.84. до 88. Закона о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС", бр. 72/09 и 18/10), након чега је донео одлуку као у диспозитиву ожалбеног решења. Поступајући по жалби тужилаца изјављеној против наведеног решења првостепеног органа тужени орган је донео оспорено решење којим је жалбу одбио као неосновану. Дајући разлоге за донету одлуку тужени орган је навео да је првостепени орган правилно поступио када је сагласно одредбама чл. 83., 87. и 125. Закона о државном премеру и катастру дозволио упис права својине у корист

заинтересованих лица, са делом поседа и на начин ближе означен у диспозитиву ожалбеног решења, након што је у претходно правилно проведеном поступку несумњиво утврдио да су предметни станови – као посебни делови стамбене зграде за колективно становање у улици ... , уписани у лист непокретности број ... КО Миријево; да су на свим становима, као носиоци права својине, уписани П.П. и П.Р. са заједничким уделом, као и то да је подносилац захтева уз предметни захтев приложио исправе којима доказује континуитет на предметним непокретностима у односу на правне претходнике, односно на П.П. и П.Р.. У вези са тим тужени орган је навео да је увидом у анекс бр. II уговора од 15.01.2010. године Ов. I бр. 62081/2012 који је закључен између П.П., П.Р. и Т.Т. као продаваца и Грађевинског привредног друштва "М.М." д.о.о. као купца, утврђено да продајци преносе у власништво купцу: стан бр. П1, П2, П3, стан бр. 1, стан бр. 6, стан бр. 7, стан бр. 9, стан бр. М2, М3, М4 у стамбеном објекту на грађевинској парцели бр. ... КО Миријево у ул. у односу на које је и постављен захтев, као и то да је наведена исправа сачињена у писаној форми уз оверу потписа лица између којих се сачињава са садржаном изјавом о дозволи уписа у катастар непокретности.

Ценећи жалбене наводе тужилаца да су право својине на предметим становима, као и заједничку својину на заједничким деловима зграде, доказали приложеним уговором о суинвеститорским односима Ов.бр.2673/2003 од 15.09.2003. године који је закључен између П.П. и П.Р. као носилаца права коришћења земљишта и Т.Т. као инвеститора, тужени орган је оценио као неосноване указујући да је увидом у исти уговор, као и у уговор о суфинансирању изградње стамбене зграде у ... у ул. ... I/2 Ов.бр.1176/09 од 11.03.2009. године, утврђено да је чланом 10. тог уговора одређено да престаје да важи уговор Ов.бр.2673/2003 од 15.09.2003. године. Такође, ценећи жалбене наводе да уговор о суинвеститорским односима на основу кога је дошло до укњижбе не може производити правно дејство зато што је противан императивној норми и јавном моралу што води ништавости правног посла, тужени орган је нашао да су исти беспредметни из разлога што поступајући орган није овлашћен да цени разлоге ништавости правног посла нити савесност уговорних страна.

Ценећи наводе жалбе у којима су тужиоци оспоравали упис права својине у корист Н.Н., тужени орган је нашао да су и ти наводи неосновани из разлога што је упис права у корист именоване извршен на основу уговора о купопродаји који је закључен између "М.М." д.о.о. из ... и Н.Н., који уговор испуњава услове прописане чланом 87. Закона о државном премеру и катастру. Ово стога јер су на предметном стану, у моменту подношења захтева, били уписани као носиоци права својине П.П. и П.Р. а анексом број 2 уговора од 15.01.2010. године Ов. I бр. 62081/2012, који је закључен између П.П.и П.Р. и Т.Т. као продаваца и грађевинског привредног друштва "М.М." д.о.о. као купца, између осталих и предметни стан број 1 пренет је у власништво купцу. У образложењу оспореног решења, ценећи остале наводе жалбе, тужени орган је навео разлоге са којих сматра да у проведеном поступку није било повреда правила поступка, након чега је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 83. Закона о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС", бр. 72/09, 18/10), прописано је да су општи услови за упис стварних права, предбележбе и забележбе у катастар непокретности постојање: 1) уписане непокретности, 2) уписаног претходника и 3) исправе за упис, као и да општи услови увек морају бити испуњени, осим ако је законом другачије одређен услов и основ уписа.

Одредбом члана 87. став 1. Закона о државном премеру и катастру, прописано је да приватна исправа, односно исправа о правном послу, поред општих услова који важе за исправу за упис, да би била подобна за упис, мора: 1) бити сачињена у писаној форми уз оверу потписа лица између којих се исправа сачињава, ако посебна форма исправе није прописана посебним законом; 2) садржавати изјаву о дозволи уписа, која није условљена нити орочена. Ставом 2. истог члана прописано је да ако изјава о дозволи уписа није садржана у приватној исправи, односно исправи о правном послу, може бити дата у посебној исправи уз оверу потписа лица које изјаву даје.

Одредбом члана 125. став 1. истог закона, прописано је да је за одлучивање о основаности уписа меродавно стање катастра непокретности у тренутку када је захтев за упис примљен.

Код напред утврђеног чињеничног стања, које странке не споре и цитираних одредаба Закона о државном премеру и катастру, и по оцени суда, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужилаца, дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Суд је наводе тужбе оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку у овом предмету, с тим да су ти наводи већ истицани у жалби и као такви правилно оцењени у образложењу оспореног решења, сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01 и "Сл. гласник РС" бр. 30/10), са којих разлога нису посебно образлагани у овој пресуди.

Наводе пуномоћника тужилаца изнете на расправи којима је указано да се у списима предмета не налазе назначени уговори (уговори о купопродаји стана бр. 6. између тужиоца Ђ.Ђ. и Ђ.Ђ. О. бр. 15332/2007 од 14.09.2007. године и уговор правног претходника Ђ.Ђ. и продавца Т.Т. О бр. 3200/2004 од 12.06.2004. године), суд је оценио као наводе без утицаја на другачију одлуку суда, имајући у виду да ти уговори нису били од значаја ни за одлуку туженог, као ни првостепеног органа, при чему исти не доводе у сумњу чињенице које су у проведеном управном поступку утврђене, а које се односе на уписане предметне непокретности у односу на које је требало извршити предложени упис; на претходно уписане власнике тих непокретности, као уписане имаоце права својине и у односу на исправе које је подносилац захтева приложио уз захтев, као исправе подобне за књижење и упис тражене промене.

Суд је такође оценио као неосноване наводе пуномоћника тужилаца којима је указивао на повреду одредбе члана 41. Закона о управним споровима, с обзиром да сагласно наведеној одредби Закона, суд по службеној дужности пази на ништавост управног акта, а не и на ништавост уговора који је представљао исправу у поступку пред управним органима. При наведеном, суду није достављен доказ да су уговори који су служили као исправа за извршен упис, правноснажно оглашени ништавим.

Код свега напред наведеног, суд је и остале наводе пуномоћника тужилаца оценио као наводе без утицаја на законитост оспореног решења.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је, након закључене усмене јавне расправе, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Суд није посебно решавао о предлогу тужилаца да суд решењем забрани отуђење и оптерећење станова, који предлог има правни карактер предлога за одређивање привремене мере, с обзиром да тај институт није прописан Законом о управним споровима, нити одговара правној природи управног спора, са којих разлога у овом случају нема услова ни за сходну примену Закона о парничном поступку.

Суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова спора, с обзиром на успех тужилаца у спору, па је применом одредаба чл. 66., 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 150. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11, 55/14) одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

Имајући у виду донету одлуку, суд је оценио да је основан захтев заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, те је заинтересованим лицима за заступање од стране адвоката досудио и то за састав једног необразложеног поднеска од 24.05.2016. године износ од 8.250,00 динара, а за састав одговора на тужбу износ од 16.500,00 динара, за заступање на неодржаној усменој јавној расправи дана 15.06.2016. године износ од 18.000,00 динара, а за заступање на две одржане усмене јавне расправе дана 07.09.2016. године и дана 26.10.2016. године износ од по 36.000,00 динара динара, све у складу са Тар. бр. 43., 44. и 46. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), па је применом чл. 150., 153, и 154. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу IV диспозитива пресуде. Суд није признао заинтересованим лицима трошкове за састав поднесака и за заступања на одржаним јавним расправама до траженог износа, јер нису опредељени у складу са Адвокатском тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.10.2016. године, 17 У 3913/13

Записничар
Тија Бошковић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ